

Možná už znáte SMYSL vašeho nového začátku. Jinými slovy – máte své jednoznačné a pro vás tudíž velmi lákavé „proč“. Možná jste už odhalili nezbytný IMPULS k tomu prvnímu a nesmírně hodnotnému krůčku. A teď to rozjždíte, tlačíte na to i na sebe... a ono to možná nejde. Někdy je totiž skutečně potřeba dát tomu všemu i trochu času, nechat to chvíli „plynout“ – dát tomu krapet TRPĚLIVOSTI!

ZAČÍT

Díl pátý: Trpělivost

Každý máme v sobě jedinečné dary, schopnosti a zkušenosti. A byla by velká škoda nenechat je vykvést! I proto je tu série Začít! Ukazujeme vám příběhy začátečníků a mírně pokročilých. Příběhy lidí, kteří svůj nápad postupně mění ve skutečnost. Nejsou na vrcholku – jsou prostě na své jedinečné cestě – jsou tam, kde být mají! Snad vás inspirujeme, dodáme odvahy nebo zkrátka „jen“ zpříjemníme chvíli příběhy těch, kteří se odhodlali začít...

Kawallo

„Tatí, vem mě na koně!“

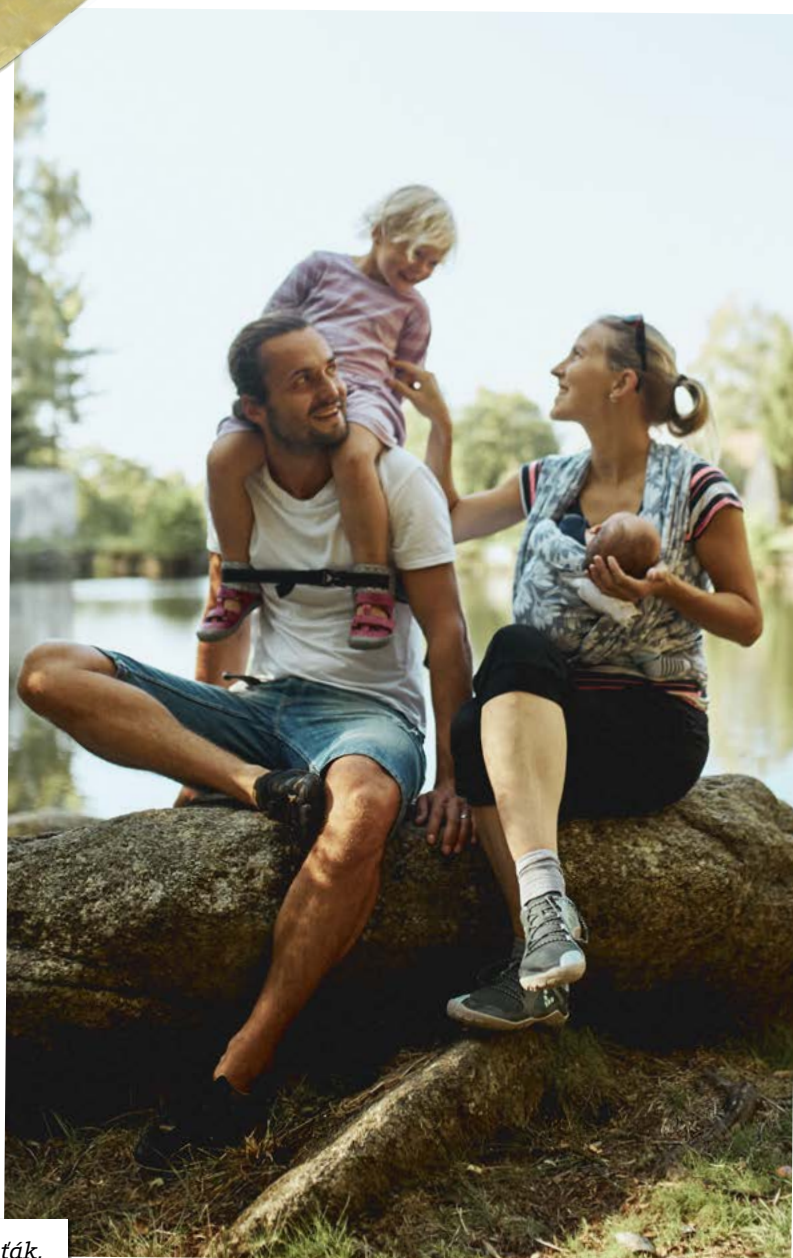
Rozhovor s Markétou a Martinem do redakce poslala Tereza Ševčíková. Vyprávění manželů Koubkových ukazuje právě to, jak důležité je věci neuspěchat. Dát nápadu čas, prostor a vaši TRPĚLIVOST.

Asi to znáte. Na vaši malou ratolest přijde únava, nožičky bolí. Zákonitě následuje věta: „Vem mě na koně.“ Ta bývá doprovázená prosebným výrazem, psíma očima a více či méně věrohodnými projevy únavy. Takže pak rodič hodí dítě za krk, chytne nožky a jde se dál. Kolikrát jsme to každý zažili, kolikrát jsme v zájmu odpočinku a spokojenosti dítěte obětovali trochu toho svého pohodlí. Nosili nás takhle naši rodiče, nosíme my a pravděpodobnost, že takhle budou nošena i naše vnoučata, je, myslím, hodně vysoká.

Nicméně v posledních letech se právě u nás v Čechách schyluje ke koňsko-nosící revoluci. Její název je Kawallo a jejími autory jsou manželé Markéta a Martin Koubkovi, kteří si svého pohodlí cení stejně tak jako bezpečnosti svých dětí.

Já už si svou sedmiletou dceru za krk nehodím, ale přesto mě zajímá, co to je a kde se to vzalo. Markéta s Martinem začínají vyprávět o tom, jak nový nápad nejde uspěchat, jak je potřeba trochu „ohnout realitu“, nápad „vymeditovat“ a nechat „vyklíčit“. Mluví i o tom, čím vším je možné ho podpořit a jak je někdy potřeba sáhnout si na dno, abychom se mohli posunout kupředu tím správným směrem.

Text: Tereza Ševčíková,
Petra Lazáková
Foto z archivu Kawallo

vynálezce, tester, marketák,
budoucí tester

Cesta na dno je někdy nutná...

Co je tedy Kawallo?

Martin: Kawallo je miniaturní nosítko, které vám budou závidět i vaši rodiče, až ho poprvé vytáhnete z kapsy. Jak totiž sami často tvrdí, za jejich éry nic podobného nebylo a přitom by se jim velmi hodilo.

Markéta: Kawallo je polstrovaný pás pro nošení dětí na koni – tedy za krkem – bez nutnosti držení za nohy.

Markéto, k vašemu podnikání vedla poměrně trnitá a bolestivá cesta, ve které ti šlo i o zdraví... Jak to tehdy všechno bylo?

Markéta: Jsem člověk svobodomyšlný, který rád pracuje, když ho práce baví a dává mu smysl, ale také si rád dělá věci netradičně a „po svém“. Moje tehdejší zaměstnání mi to neumožňovalo a ani mě nijak extra nenaplnňovalo. V té době jsem ale nebyla schopna vidět jiné východisko, měla jsem utkvělou představu, že musím pracovat hlavně v oboru, který jsem vystudovala. A tak mě zdánlivá bezvýchodnost situace dovedla až na samé dno. Nespokojenost s mojí životní situací se promítla do mého zdravotního stavu a ten se rok od roku zhoršoval, až dospěl do stadia, kdy už si se mnou ani lékaři nevěděli rady.

Měla jsem ekzém po celém těle, z kůže mi tekla hnís, vypovídaly mi ledviny. V té době jsem se po týdnu pobytu v nemocnici, který nepřinesl žádné zlepšení, rozhodla využít nabídky mé sestry a na 6 týdnů odletěla neplánovaně do Číny léčit se pomocí tradiční čínské medicíny. Cesta byla náročná, první týdny léčby kruté. Vybavuji si dokonce i moment, kdy jsem sestře brečela na rameni, že umírám a že se nestihnu rozloučit s rodinou doma v Čechách.

Jak už to ale v životě bývá, někdy je třeba si sáhnout na dno, aby se věci konečně mohly posunout kupředu tím správným směrem.

Po návratu zpět má léčba ještě několik měsíců pokračovala. To už se mi ale v hlavě rodila myšlenka, že je třeba začít odjinud. Postavit se na vlastní nohy a najít si práci, která mi bude přinášet nejen potěšení, ale i kýženou svobodu.

Čím jsi tedy skutečně nastartovala svou podnikatelskou dráhu?

Markéta: V létě toho roku jsem se náhodně setkala s mými

dvěma spolužačkami z vysoké školy, které žijí v Americe. Obě měly tehdy na krku jakési silikonové korále. Bižuterie, která slouží jako paráda a zároveň je pro miminko bezpečnou hračkou, mě nadchla. A jelikož v Čechách nic podobného v tu dobu ještě nebylo, byl od myšlenky už jen krůček k vlastnímu e-shopu. V roce 2014 jsme tedy společně s mužem začali představovat silikonovou bižuterii v Čechách. Postupně jsme pak naši značku Mama Chic rozšířili do řady kamenných prodejen.

Konkurence tě drží ve střehu

Přinesly ti silikonové korále radost, potěšení a kýženou svobodu?

Markéta: Určitě mě na mé „cestě za svobodou“ posunuly dál. Byl to první krůček tím správným směrem a stále jsou součástí našeho sortimentu. Ale silikonová bižuterie nebyla naším nápadem, a proto jsme ani neměli možnost si výrobek na českém trhu ochránit. A tak se stalo, že za pár let, kdy už byl mezi lidmi znám, se vyrojila spousta větších či menších výrobců s tímtéž. Sama konkurence by nebyla tak špatná, protože tě alespoň neustále drží ve střehu a nenechá usnout na vavřínech. Jenže jsme začali řešit i jiné okolnosti – třeba ekologičnost výrobku – chuť posunout sebe i značku zase o krůček dál a v neposlední řadě i touhu přijít s něčím, co bude od A do Z opravdu jen naše. Takový výrobek sice stojí mnohem více energie, práce i peněz, ale ta tvůrčí svoboda a radost z konečného výsledku je k nezaplacení.

Síla meditace

Jak taková cesta k nápadu vlastně vypadá? Říkali jste, že jste „ohýbali realitu“ – jak?

Markéta: Usilovně jsme s mužem začali přemýšlet, co by takový výrobek mohl být. Chtěli jsme zachovat hlavní myšlenku značky Mama Chic, kterou je propojování světů dětí a jejich rodičů. Ale chtěli jsme přijít s něčím novým.

Martin: Zkus si někdy přikázat něco cvičně vynaleznout, aby to bylo smysluplné. Když člověk moc tlačí, tak víš, co z toho nakonec je. Na sílu prostě nic nevytvoříš. Je to jen křeč a nápady z ní lezoucí by neprodal ani Horst Fuchs. Musí

přijít nenásilná inspirace – takové vnuknutí. A tomu už se dá pomoci. Oba se s Markétou zajímáme o vztah mezi vědomím a realitou. A tam, jakmile člověk pronikne hlouběji, zjistí, že není tak tuhá a neměnná, ale naopak, při správné práci může měknout jako modelína. Komplexní imaginace podpořené technikami andských šamanů a práce s energetickými centry nám už v životě pomohly ohnout realitu mnohokrát. Tak když nás dlouho nic nenapadlo, rozhodli jsme se posílit náš záměr v meditacích. Během několika cvičení jsme prodýchali centrum vůle v solaru, doplnili osobní energii v pupku a zcela se ponořili do představy, že již máme vynalezeno. Tak je to „jednoduché“! Ani nemusíš vědět, co vynalezneš. Podotýkám, že je dobré „to tam poslat“ a nechat uzrát. Věř tomu nebo ne, ale Univerzum už zařídí, aby se události sebehly v pravý čas a přání se hladce vyplnilo.

Necelý rok nato jsem šel jednoho zimního odpoledne pěšky s tehdy rok a půl starou dcerkou do města. A protože už ji bolely nožičky, vzal jsem si ji „na koně“. Bydlíme v horách a cesta zasněženými ulicemi přes půl města mi už tak brala dost energie, natož udržení dcery za krkem. Ruce se odkrvovaly a mrzly. Vtom to přišlo! Přivázat si ji tam! V nejbližším outdoor obchodu jsem koupil kus popruhu a Kawallo 1.0 bylo na světě. Dcera držela na ramenou jak přibitá, ruce si hověly v kapsách a jako bonus jsem se bavil úlekovými reakcemi kolemjdoucích, kteří nechápali, jak tam to dítě drží. Už ten zimní večer mi došlo, že se náš záměr naplnil, že nám byla ukázána díra na trhu.

Kouzlo „nenáhodných náhod“

Opravdu „jen“ meditace stačila?

Martin: Jen meditace nikdy nestačí. Za každým realizovaným nápadem stojí spousta práce. Meditace upravila realitu tak, abychom mohli začít pracovat. Vytvořila nenáhodné náhody a synchronicity. Není to o „materializaci“ zlatého pokladu. Ale o postrčení na správnou cestu, která nás k němu zavedla. Umožní vytvořit si ve vaší realitě prostor pro to, aby takový nápad vůbec mohl přijít, a usnadní přístup k prostředkům pro jeho uskutečnění. Například to, že budeme dělat rozhovor do prestižního časopisu, mě stálo čtyři hodiny meditace! ☺

Jak pak vypadala ta cesta od nápadu k realizaci?

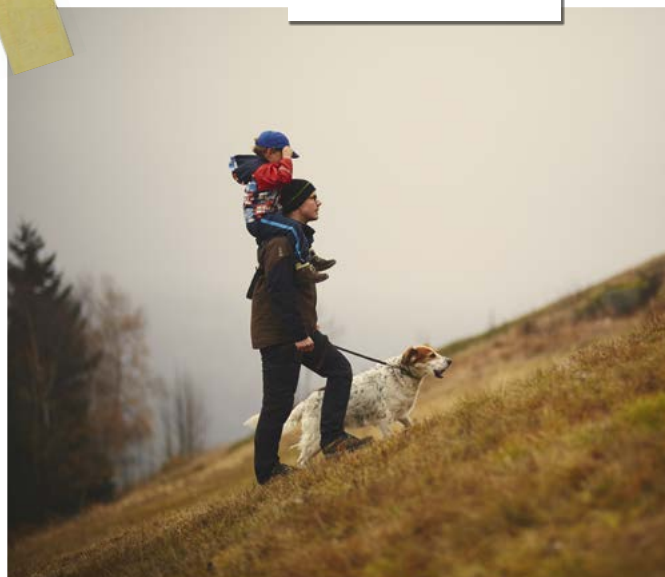
Markéta: Ještě nějakou dobu jsme pro nošení dcery využívali tenhle jednoduchý svázaný popruh. V zimě na oteplovacích to byla dostačující verze. Pak nám ale došlo, že nám tahle vychytávka hodně usnadňuje život, a tak jsme začali vymýšlet pohodlnější a propracovanější verzi i pro holé nožičky. Z popruhu se tak postupně vyvinul prototyp polstrovaného nosíčního pásu.

Za názvem až do Peru

„Kawallo“ je slovo, které u nás zná asi málokdo. Odkud vlastně pochází?

Martin: Na začátku vymýšlení názvu jsme vyřadili infantilní výrazy, kterými trh s dětským zbožím překypuje. Všechny přesmyčky spojení „na koni“ zněly v češtině také přinejmenším zvláštně. Během mých snah pochopit více předivo reality a její zákony mě osud několikrát zavál do peruánského pralesa, kde jsem se pomocí posvátného nápoje ayahuasca nořil hlouběji do temných vod vědomí a ověřoval si měkkost hry, kterou nazýváme hmotný svět či život. Na podzim onoho roku, kdy náš nápad klíčil, jsem za šamanem zavítal zas a záměr vynálezu během jedné ceremonie podpořil. „Kawallu“

Volné ruce se hodí...

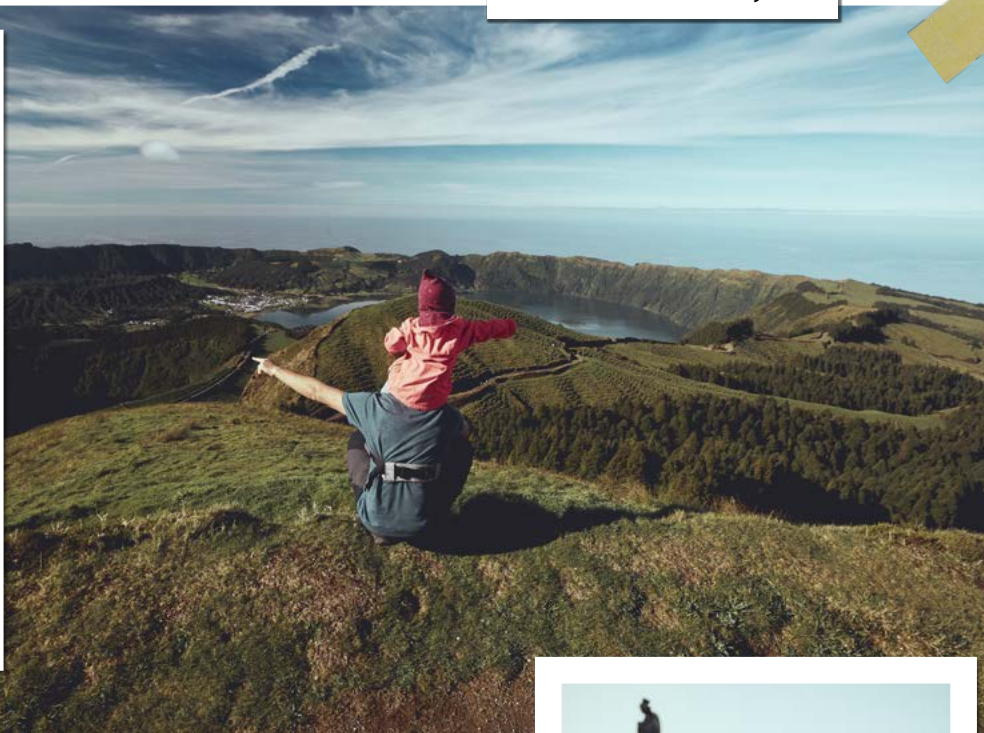
Znáte skladnější nosítko?

znamená v jazyce kečua (jazyk peruánských indiánů) „kůň“ a přišlo nám tedy příhodné použít zrovna tento jazyk a toto slovo. Název Kawallo v sobě nese jak funkci pásu, tak i dobře zní. Nakonec je i takovým poděkováním za techniky, díky kterým vznikl.

Jaké byly reakce vaší dcery na Kawallo? Předpokládám, že ona, která stála u zrodu myšlenky, byla také prvním testovacím jezdcem...

Markéta: Ano, to byla! Ona si nošení na Kawallu velmi užívá. S tátou na něm dělají všemožné vylomeniny a je na něm dokonce schopna i usnout, což jsme považovali za vrcholně nepohodlné, a tedy i nemožné! Když se na Kawallu zrovna nenosí, používá ho i při lezení na stromy, na tvoření houpaček doma anebo na něm nosí alespoň svoje panenky a plyšáky.

Přiznám se, že při některých záběrech Martina s Mayou v Kawallu ve mně trochu trnulo. Ale také předpokládám, že zdraví vlastní dcery byste neriskovali... Jak je to tedy s bezpečností?

Výletech v přírodě...

... i ve městě

Markéta: Bezpečnost je pro nás velmi důležitá. Takže nosící pás prošel všemi nutnými zkušebními testy a splňuje veškeré normy pro nosítka. V tahu dokonce unese až 150 kg, zvládne tedy nést i dospělého, pokud to ovšem zvládne nosič. ☺

Když jako rodič překonám první nejistotu a rozhodnu se Kawallo vyzkoušet, je tady taková možnost?

Markéta: Kawallo je dnes již v prodeji, a tedy i k vyzkoušení v řadě kamenných obchodů po celé České republice. A je možnost si ho na pár dní zapůjčit díky spolupráci s pražskou prodejnou Pro malé dobrodruhy. Tam je Kawallo, kromě řady jiných nosítek a krosen, součástí jejich testovacího centra. Po vyzkoušení si ho tam lze i zakoupit a půjčovní se z ceny jednoduše odečte.

Kawallo už tedy má své místo na trhu. Jak se mu daří?

Martin: Kawallo je úplnou novinkou na českém, ale i světo-

vém trhu. A klasicky jako nový výrobek se někdy setkává s nepochopením. Občas se nám stává, že lidé reagují vyděšeně, protože nechápou přesný mechanismus uchycení dítěte a nepovažují tak Kawallo za dostatečně bezpečné. Snažíme se proto celoročně jezdit po festivalech a trzích, kde máme možnost výrobek představit fyzicky a tuto falešnou domněnku vyvrátit. Zákazníci jsou tam často překvapeni jak jednoduchý, a přitom důmyslný systém to vlastně je.

Zůstane u Kawalla, nebo už medituji další nápady?

Markéta: V současné době jsme si před pár týdny vymedili další přírůstek do rodiny, takže to nás společně s Kawallem a Martinovou prací fotografa zaměstnává dost a dost! ☺ Nápadů na další projekty už ale jsou v éteru, takže vše je jen otázkou času, protože tvořit nás baví.

Martin: Já jsem byl zase v Peru a syn se mi tam ozval, že by o nás měl zájem... a nebo to bylo naopak? ☺